

نامه سرگشاده از کوبا: ما صدقه نمی‌خواهیم؛ می‌خواهیم بگذارند زندگی کنیم

آلن فوآ، فیلسوف و نمایشنامه‌نویس گوادلوپی، این متن را علیه محاصره‌ای که در حال خفه کردن کوبا است، برای «اومانیته» ارسال کرده و خواستار همبستگی علیه تجاوز ایالات متحده شده است.

به همه انسان‌ها، به مادران جهان، به پزشکان بدون مرز، به روزنامه‌نگاران شریف، به دولت‌هایی که هنوز به عدالت باور دارند!

نام من مانند نام میلیون‌ها نفر دیگر است. نه نامی مشهور دارم و نه مقام مهمی. من یک زن عادی کوبایی هستم؛ دختری، خاوری، میهن‌دوستی. و این واژه‌ها را با روحی آسیب‌دیده و دستائی لرزان می‌نویسم، زیرا آنچه امروز بر سر مردم من می‌آید، یک بحران نیست؛ جنایتی است تدریجی، حساب‌شده و سرد، که از واشنگتن رهبری می‌شود.

و جهان، روی برمی‌گرداند.

نگرانی برای پدربزرگ‌ها و مادر بزرگ‌هایم

من اعلام می‌کنم در کوبا سالمندان به‌طور زودرس می‌میرند، زیرا محاصره مانع رسیدن داروهای قلب، فشار خون و دیابت می‌شود. این کمبود منابع نیست؛ یک ممنوعیت عمدی است. شرکت‌هایی که می‌خواهند به کوبا دارو بفروشند، تحریم، تعقیب و تهدید می‌شوند. دولت‌هایشان سکوت می‌کنند. و در این میان، پیرمردی در کوبا درد را تاب می‌آورد و چشم به راه دارو می‌ماند. مرگ ناگهانی است؛ اما این محاصره است که از پیش او را به مرگ محکوم کرده است.

نگرانی برای فرزندانم

من اعلام می‌کنم در کوبا، دستگاه‌های انکوباتور به‌دلیل کمبود سوخت خاموش شده‌اند؛ نوزادان برای زنده ماندن می‌جنگند، در حالی که دولت ایالات متحده تصمیم می‌گیرد کدام کشورها می‌توانند به ما نفت بفروشند و کدام نه. مادران کوبایی می‌بینند که جان فرزندان‌شان به خطر افتاده، زیرا دسترسی که در دفتری در واشنگتن امضا شده، از گریه یک نوزاد در نود مایلی سواحل آن کشور مهم‌تر شمرده می‌شود.

نگرانی برای پزشکان

من اعلام می‌کنم پزشکان ما - همان‌ها که در دوران همه‌گیری، هنگامی که جهان فرو می‌ریخت، جان‌ها را نجات دادند - امروز نه سرنگ دارند، نه داروی بیهوشی، نه دستگاه رادیوگرافی. نه به این دلیل که ما توان تولیدشان را نداریم، نه به این دلیل که استعداد کم داریم؛ بلکه چون محاصره ما را از دسترسی به تجهیزات، قطعات یدکی و فناوری محروم می‌کند. دانشمندان ما پنج واکسن علیه کوید-۱۹ ساختند. پنج واکسن. بدون کمک کسی. در برابر همه موانع. در برابر محاصره و دروغ‌ها. و با این همه، امپراتوری ما را به‌خاطر موفق شدن در این کار مجازات می‌کند.

دست‌کم این را می‌گویم:

کوبا از شما صدقه نمی‌خواهد.

کوبا از شما سرباز نمی‌خواهد.

کوبا از شما نمی‌خواهد ما را دوست داشته باشید.

کوبا از شما عدالت می‌خواهد؛ نه بیشتر، نه کمتر.

از شما می‌خواهم رنج مردم مرا عادی جلوه ندهید.

از شما می‌خواهم محاصره را با نام واقعی‌اش بخوانید: جنایت علیه بشریت.

از شما می‌خواهم فریب گفتمان «گفت‌وگو» و «دموکراسی» را نخورید، در حالی که گلوی ما را می‌فشارند.

ما صدقه نمی‌خواهیم؛ می‌خواهیم بگذارند زندگی کنیم.

به دولت‌های همدستی که سکوت می‌کنند:

جامعه جهانی کجاست؟ سازمان‌هایی که این همه از کودکان دفاع می‌کنند کجایند؟ یا مگر کودکان کوبایی سزاوار زندگی نیستند؟

نگرانی درباره گرسنگی عمدی

من اعلام می‌کنم محاصره، گرسنگی برنامه‌ریزی شده است. غذا به‌طور تصادفی کم نیست؛ ما را از خریدن آن باز می‌دارند. کشتی‌های حامل مواد غذایی تعقیب می‌شوند. تراکشن‌های بانکی مسدود می‌شوند. شرکت‌هایی که به ما غله، مرغ یا شیر می‌فروشند، تحریم می‌شوند.

گرسنگی در کوبا حادثه نیست؛ سیاست دولتی ایالات متحده است، صیقل‌خورده طی شصت سال، به‌روز شده در هر دولت، سخت‌تر شده به‌دست دونالد ترامپ و با سماجت اجرا شده توسط مارکو روبیو.

آنها این را «فشار اقتصادی» می‌نامند؛ من آن را تروریسم از راه گرسنگی‌دادن می‌نامم.

این یک فریاد است. و فریادها را نگه نمی‌دارند؛ شنیده می‌شوند، پژواک می‌یابند و به جمع بدل می‌شوند.

امروز از شما «لایک» نمی‌خواهم؛

از شما می‌خواهم انگشتانتان را برای چیزی مهم‌تر از بالا و پایین کردن صفحه به کار ببرید.

به اشتراک بگذارید.

تا جهان بداند که در کوبا بحران نیست؛

جنایت است.

تا مادران دیگر کشورها بدانند که اینجا نوزادان در انکوباتورهایی که محاصره خاموش کرده، برای زندگی می‌جنگند.

تا پدربزرگ‌ها و مادر بزرگ‌های دیگر سرزمین‌ها بدانند که اینجا سالمندان در انتظار داروهای می‌میرند که واشنگتن اجازه ورودشان را نمی‌دهد.

تا دولت‌های همدست شرم را احساس کنند.

تا رسانه‌های دروغ‌گو راه‌گریزی نداشته باشند.

تا جلادان بدانند که ما خاموش نمی‌مانیم.

یک نفر که این را به اشتراک بگذارد، جهان را عوض نمی‌کند؛

هزاران، میلیون‌ها نفر، چرا.
این متن را برای خود نگه ندارید.
همدست سکوت نباشید.
بگذارید این افشاگری فراتر از محاصره برود.